

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: O. K., narozený X,
bytem X,
zastoupený advokátkou Mgr. Gabrielou Šťastnou,
sídlem Hradiště 97/4, 400 01 Ústí nad Labem,

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2022, č. j. MPSV-2022/91598-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 26. 5. 2022, č. j. MPSV-2022/91598-916, **se zrušuje.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2 600 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2022, č. j. MPSV-2022/91598-916, jímž bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Litvínov (dále jen „úřad práce“), ze dne 9. 3. 2022, č. j. 15825/2022/LTV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že žalobci dle § 4, § 7, § 8, § 9, § 11 a § 14 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“) byl snížen příspěvek na péči z 12 800 Kč na 4 400 Kč měsíčně od dubna 2022 (II. stupeň

závislosti – středně těžká závislost – pro osoby starší 18 let věku). Současně navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že závěry obsažené v posudku Posudkové komise MPSV ČR v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“) ze dne 27. 4. 2022 ve znění opravného posudku ze dne 4. 5. 2022 (dále jen „posudek ze dne 27. 4. 2022“) neodpovídají podkladovým lékařským zprávám, sociálnímu šetření ze dne 16. 12. 2021 ani vyjádření žalobce při jednání posudkové komise. Napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, žalobce byl oproti jiným žadatelům o příspěvek na péči s obdobným handicapem bezdůvodně znevýhodněn a žalovaný při hodnocení důkazů překročil meze správního uvážení.
3. Žalobce namítal, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami stran zvládání základní životní potřeby oblékání a obouvání. Žalobce oblékání a obouvání nezvládal dle provedeného sociálního šetření a dle rozhodnutí úřadu práce ze dne 4. 5. 2020, č. j. 28262/2020/LTV, jímž byl žalobci přiznán příspěvek na péči ve výši 13 900 Kč měsíčně od února 2020. Žalobce doplnil, že vzhledem ke své praktické nevidomosti neumí správně rozpoznat vhodné oblečení, přičemž hmatem nelze u každého typu oblečení rozlišit rub a líc. V tomto směru mu nepomůže ani žádný běžný facilitátor. Odmítl šablonovité odůvodnění napadeného rozhodnutí (jako facilitátor mu bylo doporučeno i sluchadlo), že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném stavu.
4. Dále žalobce namítal, že mu nebyla uznána za nezvládnutou základní životní potřeba tělesné hygieny, ačkoliv je takový závěr v rozporu se sociálním šetřením a s vyjádřením žalobce před posudkovou komisí, že není schopen samostatně zvládat holení. K tomuto žalobce dodal, že nejen že se při holení nevidí, ale v případě poruchy holicího strojek nezjistí příčinu poruchy a nemůže na situaci adekvátně reagovat.
5. Žalobce dále upozornil, že pro uznání základní životní potřeby za nezvládnutou postačí, pokud není schopen samostatně zvládnout alespoň jednu z aktivit dané potřeby vymezených v příloze č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). Rovněž poukázal na instrukci náměstkyně pro řízení sekce sociálně pojistných systémů č. 15/2016 (dále jen „instrukce“), jenž mj. vymezuje, která postižení mohou vést k neschopnosti zvládat jednotlivé základní životní potřeby. Dle uvedené instrukce praktická a úplná nevidomost obou očí vede k neschopnosti zvládat tělesnou hygienu i oblékání a obouvání.
6. Žalobce konstatoval, že žalovaný řádně neodůvodnil rozpory v odlišném hodnocení zvládání základních životních potřeb s ohledem na hodnocení stupně závislosti z roku 2020, sociální šetření, instrukci a hodnocení stupně závislosti u osob s obdobným handicapem, přičemž zdravotní stav žalobce se od hodnocení v roce 2020 nezměnil. Žalovaný odůvodnil odlišné hodnocení stupně závislosti oproti roku 2020 tím, že tehdy byl žalobce hodnocen jako nezletilý, přičemž nyní už byl hodnocen jako osoba, která dovršila 18 let. S touto úvahou žalobce nesouhlasil, neboť jediný rozdíl mezi posuzováním stupně závislosti u nezletilého a zletilého spočívá v tom, že u nezletilého se nehodnotí základní životní potřeba péče o domácnost. Hodnocení ostatních základních životních

potřeb a hodnocení aktivity se nemění. K nedostatečnému odůvodnění rozporů žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2014, č. j. 22 A 92/2013-60.

7. Žalobce shrnul, že vytčeným pochybením žalovaný porušil zásady správního řízení dle § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapituloval průběh správního řízení a navrhl žalobu zamítnout. Žalovaný dodal, že ve správním řízení bylo postupováno v souladu s účinnými právními předpisy. Podotkl, že posudková komise zasedala v odborném složení za přítomnosti lékaře z oboru oftalmologie za přítomnosti žalobce, přičemž posudková komise odůvodnila své závěry, proč neuznala za nezvládnuté základní životní potřeby mobilitu, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu a výkon fyziologické potřeby. Žalovaný považoval posudek ze dne 27. 4. 2022 za odborný, úplný a stěžejní důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Žalovaný konstatoval, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolacími námitkami, a proto na něj v plném rozsahu odkázal.

Replika žalobce

9. V replice žalobce toliko konstatoval, že vyjádření žalobkyně k žalobě neobsahovalo žádné nové relevantní skutečnosti ani tvrzení. Žalobce na svých žalobních námitkách v plném rozsahu setrval.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Smyslem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobkyně splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce. Podle § 8 uvedeného zákona osoba (starší 18 let), která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplyvá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).

12. V § 1 odst. 4 vyhlášky je uvedeno, že za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
13. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví vyhláška. Dle § 2 odst. 1 uvedené vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.

Dle § 2a uvedené vyhlášky pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

14. V příloze č. 1 vyhlášky jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.
15. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, otevírat a zavírat dveře, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.
16. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí a v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.
17. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.
18. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, stravu rozdělit na menší kousky a naservírovat ji, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
19. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
20. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
21. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
22. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.
23. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, plánovat a uspořádat osobní aktivity, styku se společenským prostředím, stanovit si a dodržet denní program,

vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.

24. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o domácnost**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si jednoduché teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, nakládat s prádlem, mýt nádobí, obsluhovat topení a udržovat pořádek.
25. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci byl rozhodnutím úřadu práce ze dne 4. 5. 2020, č. j. 28262/2020/LTV, přiznán příspěvek na péči ve výši 13 900 Kč měsíčně od února 2020. Oznámením ze dne 9. 12. 2021 bylo žalobci sděleno, že od ledna 2022 mu byl snížen příspěvek na péči z částky 13 900 Kč na částku 12 800 Kč měsíčně, neboť žalobce dosáhl věku 18 let. Oznámením ze dne 3. 12. 2021 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení z moci úřední ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči, jelikož žalobce dosáhne dne 17. 12. 2021 věku 18 let. Následně bylo dne 16. 12. 2021 provedeno v místě bydliště žalobce sociální šetření, v němž bylo k žalobcem zpochybněným základním životním potřebám zjištěno následující. K oblékání a obouvání bylo zjištěno, že žalobci oblečení chystá a pere matka, žalobce nepozná barvy, rub a líc u oblečení rozezná jen u některých oděvů a obouvání zvládá, ale má problémy s vyvlíknutými tkaničkami. K tělesné hygieně bylo zjištěno, že ranní hygienu zvládá žalobce s pomocí matky a další zápis k tělesné hygieně je nesrozumitelný a nečitelný.
26. Dne 12. 1. 2022 byl vypracován posudek o zdravotním stavu žalobce posudkovou lékařkou MUDr. D. K. Posudková lékařka konstatovala, že žalobce nezvládá základní životní potřeby orientace, tělesná hygiena, péče o zdraví a péče o domácnost. Dle posudkové lékařky tedy žalobce nezvládal čtyři základní životní potřeby. Následně nechal úřad práce vypracovat doplňující posudek s ohledem na uznání základních životních potřeb stravování a oblékání a obouvání za zvládnuté, přičemž v předcházejícím posudku ze dne 14. 4. 2020, z něhož úřad práce vycházel při vydávání rozhodnutí ze dne 4. 5. 2020, byly uvedené základní životní potřeby uznány za nezvládnuté. Posudková lékařka vypracovala doplňující posudek ze dne 11. 2. 2022, přičemž setrvala na závěrech uvedených v posudku ze dne 12. 1. 2022 a za nezvládnuté uznala žalobci čtyři základní životní potřeby – orientace, tělesná hygiena, péče o zdraví a péče o domácnost.
27. Na základě uvedených hodnocení bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí ze dne 9. 3. 2022, kterým byl žalobci snížen příspěvek na péči z částky 12 800 Kč na částku 880 Kč měsíčně od dubna 2022. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání.
28. Žalovaný následně v odvolacím řízení nechal posudkovou komisi zpracovat posudek o stupni závislosti žalobce ze dne 27. 4. 2022 ve znění opravného posudku ze dne 4. 5. 2022, jímž bylo opraveno datum, ke kterému byl stupeň závislosti žalobce posuzován. Z posudku ze dne 27. 4. 2022 vyplynulo, že žalobce nezvládá šest základních životních potřeb – orientace, komunikace, stravování, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. K závěrům posudku ze dne 27. 4. 2022 se žalobce vyjádřil tak, že nesouhlasil s uznáním za samostatně zvládnuté základní životní potřeby oblékání a obouvání a tělesná hygiena.
29. Žalovaný následně na základě posudku ze dne 27. 4. 2022 ve znění opravného posudku ze dne 4. 5. 2022 vydal napadené rozhodnutí, kterým změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že žalobci dle § 4, § 7, § 8, § 9, § 11 a § 14 zákona o sociálních službách byl snížen příspěvek

na péči z 12 800 Kč na 4 400 Kč měsíčně od dubna 2022 (II. stupeň závislosti – středně těžká závislost – pro osoby starší 18 let věku).

30. Žalobce v žalobě namítal, že s ohledem na své zdravotní postižení nezvládá kromě uznaných i základní životní potřeby oblékání a obouvání a tělesné hygieny. Ve správním řízení odvolací námitky žalobce směřovaly s ohledem na závěry prvostupňového rozhodnutí na to, že žalobce kromě uznaných základních životních potřeb orientace, tělesná hygiena, péče o zdraví a péče o domácnost nezvládá rovněž základní životní potřeby komunikace, stravování, oblékání a obouvání a osobní aktivity. Posudková komise v posudku ze dne 27. 4. 2022 uznala žalobci shodně jako posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Most jako nezvládnuté základní životní potřeby orientace, péče o zdraví a péče o domácnost, navíc žalobci uznala i komunikaci, stravování a osobní aktivity. Ke komunikaci posudková komise uvedla, že žalobce samostatně nezvládal v přijatelném standardu napsat běžnou zprávu, ani vyplnit běžné tiskopisy. Žalobce byl schopen komunikovat pouze s dopomocí počítače se speciálním programem a zvukovým výstupem pro nevidomé, stejně jako u mobilního telefonu. Stravování žalobce nezvládal v přijatelném standardu, jelikož nezvládal naservírovat jídlo pro funkční dopad praktické nevidomosti. Nalít nápoj byl schopen za pomoci facilitátoru určujícího hladinku nalévané tekutiny. Dominantním faktorem nezvládání samostatného stravování je bezlepková dieta žalobce, jelikož si žalobce sám nemůže přechíst složení potravin a vybrat si bezlepkové jídlo. K uznání orientace, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost posudková toliko konstatovala, že žalobce není schopen uvedené základní životní potřeby zvládat pro těžké zrakové oboustranné postižení.
31. Avšak na rozdíl od posudkové lékařky posudková komise žalobci neuznala tělesnou hygienu, k čemuž uvedla, že žalobce běžně zvládal běžnou tělesnou hygienu pomocí hmatu a facilitátorů v přijatelném standardu, někdy s dohledem. Žalobce byl schopen se samostatně oholit elektrickým strojkem s využitím hmatu. Posudková komise dodala, že střihání nehtů nepatří do kategorie každodenních úkonů. K neuznanému oblékání a obouvání, tedy základní životní potřebě rovněž namítané v žalobě, posudková komise uvedla, že žalobce samostatně zvládal běžné oblékání a svlékání včetně vrstvení, a to hlavně pomocí hmatu, který mají nevidomí velmi dobře vyvinutý. Žalobce potřeboval dohled pouze při možném znečištění oděvu.
32. Posudková komise podle názoru soudu dostatečně nevysvětlila, proč nově neuznala jako nezvládnuté základní životní potřeby tělesné hygieny a oblékání a obouvání. V odvolání bylo přitom jasně mj. namítáno, že žalobce si sám nezvládá vybrat vhodné oblečení pro určitou společenskou příležitost či roční období a vhodné oblečení mu chystá matka. K základní životní potřebě tělesné hygieny nebylo v odvolání uvedeno nic, jelikož tato základní životní potřeba byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uznána za nezvládnutou. Soud rovněž podotýká, že základní životní potřeby tělesné hygieny a oblékání a obouvání byly žalobci uznány za nezvládnuté rozhodnutím úřadu práce ze dne 4. 5. 2020, č. j. 28262/2020/LTV, jímž byl žalobci přiznán příspěvek na péči ve výši 13 900 Kč měsíčně od února 2020, na základě posudku o zdravotním stavu žalobce ze dne 14. 4. 2020 posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Most.
33. Na uvedené odvolací námitky stran oblékání a obouvání posudková komise v posudku ze dne 27. 4. 2022 reagovala toliko tím, že žalobce samostatně zvládal běžné oblékání a svlékání včetně vrstvení, a to hlavně pomocí hmatu, který mají nevidomí velmi dobře vyvinutý. Žalobce potřeboval dohled pouze při možném znečištění oděvu. K odvolací námitce stran výběru vhodného oblečení s ohledem na společenskou příležitost a počasí se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

posudková komise nikterak nevyjádřila. Posudková komise dále jen obecně konstatovala, že u neuznaných základních životních potřeb nenašla objektivní funkční korelát k jejich samostatnému nezvládnání v přijatelném standardu nebo za použití facilitátorů. Soud je toho názoru, že se posudková komise v posudku ze dne 27. 4. 2022 s odvolacími námitkami vypořádala s nedostatečnou určitostí a prostřednictvím obecných frází. Na zcela konkrétní odvolací námitky žalobce bylo reagováno na velmi obecné úrovni a posudková komise své závěry přesvědčivě nevysvětlila. Posudková komise rovněž neodůvodnila, proč žalobci nově neuznala oblékání a obouvání, když v posudku posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Most ze dne 14. 4. 2020 tato základní životní potřeba žalobci byla uznána za nezvládnutou, přičemž zdravotní stav žalobce se od té doby nikterak nezměnil.

34. Dále soud uvádí, že posudková komise oproti posudkům posudkových lékařů ze dne 14. 4. 2020 a ze dne 12. 1. 2022 uznala žalobci za zvládnutou základní životní potřebu tělesné hygieny. Neuznání tělesné hygieny posudková komise odůvodnila pouze tím, že žalobce běžně zvládal běžnou tělesnou hygienu pomocí hmatu a facilitátorů v přijatelném standardu, někdy s dohledem. Žalobce byl schopen se samostatně oholit elektrickým strojkem s využitím hmatu. Posudková komise dodala, že stříhání nehtů nepatří do kategorie každodenních úkonů. Dále posudková komise opět jen obecně konstatovala, že u neuznaných základních životních potřeb nenašla objektivní funkční korelát k jejich samostatnému nezvládnání v přijatelném standardu nebo za použití facilitátorů. Posudková komise se však znovu nikterak nevyjádřila k důvodům, pro které došlo ke změně hodnocení tělesné hygieny, když předcházejícími dvěma posudky byla tato základní životní potřeba žalobci uznána za nezvládnutou, přičemž v mezidobí u žalobce nedošlo ke změně zdravotního stavu. Z uvedeného dle soudu tedy nevyplývají důvody, které odůvodňovaly změnu posudkové komise v hodnocení schopnosti žalobce zvládat základní životní potřeby oblékání a obouvání a tělesná hygiena. Posudková komise nikterak nezdůvodnila zlepšení zvládnání základních životních potřeb tělesné hygieny a oblékání a obouvání u žalobce oproti hodnocení posudkového lékaře ze dne 14. 4. 2020 za situace, kdy u žalobce v mezidobí nedošlo ke zlepšení jeho zdravotního stavu.
35. Soud shrnuje, že se žalovaný neměl spokojit s nedostatečně odůvodněným posudkem posudkové komise ze dne 27. 4. 2022 ve znění opravného posudku ze dne 4. 5. 2022 a měl požadovat další doplnění. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, se posudek posudkové komise v Ústí nad Labem ze dne 27. 4. 2022 ve znění opravného posudku ze dne 4. 5. 2022 nelze považovat za úplný a přesvědčivý a žalovaný pochybil, pokud jej učinil rozhodným podkladem žalobou napadeného rozhodnutí. V této skutečnosti soud spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
36. Soud podle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz rozhodnutím Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Brně ze dne 2. 5. 2022 pro nadbytečnost, jelikož žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a tudíž soud se soud nezabýval námitkou, s níž byl navrhovaný důkaz spjat, že v posuzovaném případě došlo k neodůvodněnému méně příznivému hodnocení věci žalobce, než je tomu v obdobných případech.
37. Vzhledem k výše učiněným závěrům tak soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez jednání pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Soud současně v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku ohledně splnění požadavku na dostatečné Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zdůvodnění správního rozhodnutí a ohledně požadavku na dostatečné zjištění stupně závislosti žalobce na pomoci jiné osoby spolu s jeho náležitým promítnutím ve správním spise.

38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě obsahu soudního spisu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení, jež sestávají z nákladů zastoupení advokátkou, a to v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Náklady zastoupení advokátkou jsou tvořeny odměnou 2 000 Kč za dva úkony právní služby po 1 000 Kč – převzetí a příprava zastoupení a sepis žaloby [§ 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] a paušální náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč, představující 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkové náklady řízení tedy činí celkem 2 600 Kč. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů za repliku, neboť tato neobsahovala žádné nové relevantní skutečnosti či tvrzení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 18. ledna 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce